

A Győri Ítéltábla a dr. Nagy Viktória ügyvéd által képviselt **I.r.**, a ...pátfogó ügyvéd által képviselt **II.r. és III.r. felperesnek** a dr. Sebők Imre ügyvéd által képviselt **I.r.** és a ... jogtanácsos által képviselt **II. r. alperes** ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt a Veszprémi Törvényszék előtt folyamatba tett perében Veszprémben, 2018.november 8.napján 1.P.20.203/2016/88. szám alatt hozott ítélet ellen a II-III.r. felperesek részéről 89.sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Köteles a II. és III.r. felperes 15 nap alatt egyetemlegesen megfizetni az I.r. alperesnek 12.700 (tizenkettőezer-hétszáz) forint, míg a II.r. alperesnek 25.400 (huszonötezer-négyszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a II. és III.r. felperesek teljes mértékben pervesztesek lettek.

A feljegyzett 128.000 (egyszázhuszonnyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a **K Zrt** mint megbízó és a **VA Kft** mint ügynök 2007. márciusában ügynöki megállapodást kötöttek, melyben egyebek mellett a **K Zrt** megbízta a **VA Kft**-t, hogy az általa forgalmazott új és használt gépjárműveket beszerezni kívánó ügyfeleit megismertesse a **K Zrt** által ajánlott kölcsön- és lízingkonstrukciókkal, meghatalmazta továbbá az ügynököt, hogy a finanszírozási konstrukciókat igénybe venni kívánó ügyfelekkel kapcsolatos és a megbízó, valamint az ügyfelek között létrejövő ügyletek okiratait, így különösen a finanszírozási szerződéseket a megbízó helyett és nevében aláírja.

A hitelbírálat eredményeként a **K Zrt** a II-III.r. felperesek kérelmét visszautasította, ezért a II-III.r. felperesek kérésére akkori vejük: az I.r. felperes vállalta a kölcsönkérelem benyújtását saját jövedelemigazolásának csatolásával. A pozitívan zárult hitelbírálati eljárást követően 2007.május 22-én az I.r. felperes és a **VA Kft** által képviselt **K Zrt** ...-CC szerződésszámon CHF devizanemű gépjármű-vásárlási kölcsönszerződést kötöttek. A gépjármű vételára 2.000.000,- Ft volt, melybe beszámították a II.r. felperes által megfizetett 400.000,- Ft-ot, így a kölcsön összege 1.600.000,- Ft, a 2007. május 16-i 148,- Ft-os árfolyamon számolva 10.810,81 CHF volt. A referencia kamatláb 3 hónapos CHF LIBOR: 2,380%, az ügyleti kamat mértéke évi 13,1 % volt, a THM 14,84 %, a kölcsön futamideje 84 hónap. A törlesztőrészletek összege 148,- Ft-os árfolyamon számolva 29.314,- Ft, azaz 198,07 CHF. A szerződés szerint az adós fizetési kötelezettségének késedelmes teljesítése esetén a kölcsönnyújtó a késedelem időtartamára a késedelmesen teljesített törlesztőrészlet után az ügyleti kamaton túl további 6 % mértékű, minden egyéb, a kölcsönszerződés alapján teljesítendő összeg után a mindenkor érvényes jegybanki alapkamat kétszeresét számíthatja fel késedelmi kamat címén. A felek az I.r. felperes mindenkori fizetési kötelezettsége teljesítésének

biztosítására a kölcsönből finanszírozott gépkocsi tekintetében vételi jogot alapítottak a kölcsönnyújtó javára.

A felek a szerződésüket a **K Zrt** által kidolgozott és alkalmazott általános szerződési feltételek felhasználásával kötötték meg. A szerződés részévé vált a **K Zrt** „Általános szerződési feltétele gépjármű-vásárlási kölcsönhöz (ÁSZF) és Üzletszabályzat című irata is.

Az ÁSZF 5.1. pontja szerint az ügyfél a kölcsönszerződés aláírásával a kölcsönszerződésből eredően a kölcsönnyújtóval szemben keletkező, a kölcsönösszeg folyósítására irányuló követését a gépjármű vételárának kiegyenlítése érdekében a szállítóra engedményezi, ennek alapján tudomásul veszi, hogy a nyújtott kölcsön összegét a kölcsönnyújtó nem közvetlenül az ügyfél, hanem a szállító részére fizeti meg. A saját erő összegével csökkentett vételárhátralék összege megfelel a kölcsönszerződés szerinti kölcsönösszegnek. Ezen összegnek a szállító részére történő kifizetése a vételár kiegyenlítését, egyben a kölcsönösszegnek az ügyfél rendelkezésére bocsátását is jelenti. A 8.1. pontja szerint a kölcsönnyújtó a kölcsönszerződés alapján nyújtott kölcsönösszeget - függetlenül annak a kölcsönszerződésben megállapított pénznemétől - az 5.1. pontban foglaltakkal összhangban a gépjárműről kiállított szállítói számla pénznemében a számlán feltüntetett összegben folyósítja. Az ügyfél tudomásul veszi, hogy abban az esetben, ha a kölcsön pénzneme és a szállítói számla pénzneme eltér egymástól, a kölcsönszerződés aláírásától a kölcsönösszeg folyósításának időpontjáig bekövetkező árfolyamváltozás következtében a kölcsönösszegnek a kölcsönszerződésben meghatározott pénznemben kifejezett értéke az üzletszabályzatban rögzített konverziós összefüggés szerint megváltozhat. A 8.2. pont szerint az ügyfél köteles a kölcsön összegét a kölcsönszerződésben meghatározott mértékű törlesztőrészekben visszafizetni. A kölcsönszerződés az egyes törlesztőrészek összegét devizában állapítja meg, annak megfizetése a kölcsönszerződés ettől eltérő rendelkezésének hiányában forintban történik. A deviza forintra történő átváltása az esedékesség napját megelőző hónap 12. napján a **K Bank Rt** által az adott devizanemre jegyzett devizajegy eladási árfolyam alapján az üzletszabályzatban írt képlet alapján megállapított árfolyammal történik. Az árfolyamváltozás kockázatát az ügyfél köteles viselni.

A **K Zrt** a II. és a III.r. felperesekkel 2007. május 22-én készfizető kezességvállalási szerződést kötött a kölcsönszerződés biztosítására, mely szerződésben a II. és III.r. felperesek készfizető kezességet vállaltak a **K Zrt** javára a fenti szerződésből eredő kötelezettség **VR** általi szerződésszerű teljesítéséért. Tudomásul vették, hogy a kezes a kötelezettségének teljesítését megelőzően nem kérheti, hogy a jogosult először kísérelje meg igényét a kötelezett ellen érvényesíteni. 2007. május 29-én az I.r. és a II.r. felperes, valamint a **K Zrt** megállapodtak, hogy a fenti gépkocsit az I.r. felperes üzembentartói használatra átadja a II.r. felperesnek és ez a tény a gépkocsi forgalmi engedélyében is feltüntetésre kerül.

Miután az I.r. felperes a kölcsön visszafizetési kötelezettségét nem teljesítette, a **K Zrt** 2011. március 9-én kelt levelében a kölcsönszerződést azonnali hatállyal felmondta, egyidejűleg gyakorolta a vételi jogát is, és a gépkocsit 2011. május 4-én átvette, majd 2011. október 7-én értékesítette. Ezt követően elkészítette a szerződésekből eredő elszámolását, mely szerint a felperes terhére számolta el a felmondáskor késedelmes törlesztőrészek címén 105.403,- Ft-ot, felmondáskor hátralévő tartozás címén 1.500.237,- Ft-ot, felmondásig felszámított késedelmi kamat címén 1.955,- Ft-ot, szerződésmódosítási díjként 30.000,- Ft-ot, behajtási díjként 50.000,- Ft-ot, tárolási díjként 15.000,- Ft-ot, egyéb költségként 2.500,- Ft-ot, felmondástól számított késedelmi kamat címén 179.977,- Ft-ot, egyéb költség címén 71.648,- Ft-ot, míg a felperes javára számolta el a gépkocsi eladási árát 711.000,- Ft összegben, így az I.r. felperes fennmaradó tartozása 1.245.720,- Ft volt.

Az I.r. alperes a 2015. április 7-én kelt levelében teljesítette a 2014. évi XL. törvény szerinti,

ún. törvényi elszámolási kötelezettségét, az elszámolás felülvizsgálnak minősül. A **K Zrt** beolvadás folytán megszűnt, jogutóda a **K Bank Zrt**.

Az I.r. alperes a felperesekkel szembeni követelését 2016. június 30-án a **DP Zrt** II.r. alperesre engedményezte és az engedményezésekről a felpereseket értesítette.

A felperesek pontosított keresetükben kérték annak megállapítását, hogy az I.r. alperesi jogelőddel 2007. május 22-én megkötött kölcsönszerződés, valamint kezesi szerződések érvénytelenek. A kölcsönszerződés kapcsán állították, hogy annak megkötése során nem esett szó arról, hogy CHF alapú lenne a kölcsön. A kölcsönszerződés és az annak biztosítására kötött kezesi szerződés érvénytelenségét okozza, hogy a megkötése során eljáró autókereskedő nem volt jogosult a **K Zrt** képviselőjére, ezért a szerződések a Hpt. 47. §-ba és a Ptk. 217. §-ba ütköznek. Állították, hogy a szerződés érvénytelenségét okozza az is, hogy a szerződés nem tüntette fel a folyósítás és a törlesztés során alkalmazott vételi és eladási árfolyam közötti különbséget, mint a kölcsönvevő által fizetendő költséget. Hivatkoztak arra is, hogy nem vált a szerződés részévé a **K Zrt** által alkalmazott általános szerződési feltételek és üzletszabályzat, mert azt a felpereseknek nem volt módjuk megismerni, azt nem írták alá. Állították, hogy az árfolyamkockázat viselésére nem kötelesek, mert arról tájékoztatást nem kaptak. Utóbb az I.r. felperes annak megállapítását is kérte, hogy a kölcsönszerződés közte és a **K Zrt** között nem jött létre, mert a kölcsönszerződést nem ő írta alá. A II. és III.r. felperesek a kezesi szerződések érvénytelenségének megállapítását is kérték egyrészt arra hivatkozással, hogy nem volt szándékukban kezesi szerződést kötni, másrészt állították, hogy a kölcsönszerződéshez kapcsolódó járulékos kötelezettséget magában foglaló szerződés az alapszerződés érvénytelensége okán maga is érvénytelen. A kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítása esetére állították, hogy a felvett kölcsönt már kamatostól visszafizették az alperesnek velük szemben nem állhat fenn követelése és a 2014. évi XL. törvény alapján megejtett elszámolásban kimutatott tisztességtelenül felszámított 247.970,- Ft részükre visszajár.

Az I.r. alperes a felperesek keresetének elutasítását kérte. Állította, hogy mind a kölcsönszerződés, mind a kezesi szerződések érvényesen létrejöttek, az előbbi az I.r. felperes, az utóbbi szerződéseket a II., III.r. felperesek írták alá. A felperesek a kölcsönszerződésben, majd az üzembentartói megállapodásban is elismerték, hogy az üzletszabályzatot és az általános szerződési feltételeket megismerték, az abban foglaltakat magukra nézve kötelezőnek fogadják el, így az ebben foglaltak a kölcsönszerződés részét képezik. Kiemelte, hogy a **VA Kft**, mint a **K Zrt** meghatalmazottja jogosult volt a szerződéskötés során eljárni, a kölcsönösszeg folyósítása megtörtént, a felperesek a gépkocsit birtokba vették és a kölcsönszerződést éveken keresztül szerződésszerűen teljesítették. Ezen túlmenően az I.r. alperes az ellenkérelméhez csatolt iratban elismerte és jóváhagyta, hogy a kölcsönszerződés létrejötte során a **VA Kft** részéről eljáró személyek, valamint a kölcsönszerződést a **VA Kft** részéről aláíró **VD** az I.r. alperes, illetve jogelődje képviselőjében jártak el a kölcsönszerződés megkötésekor.

Előadta, hogy a szerződés egyértelműen tartalmazza a kölcsön összegét, annak devizanemét, tárgyát, így az a felperesek által hivatkozott okokból nem lehet érvénytelen.

A II.r. alperes szintén a kereset elutasítását kérte az I.r. alperes által felhozott indokok alapján. Ugyanakkor viszontkeresetében kérte, hogy a bíróság elsődlegesen kötelezze a felpereseket 983.788,- Ft tőke és ennek 2016. július 1-jétől a kifizetésig járó, a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű késedelmi kamata megfizetésére. Arra hivatkozott, hogy a felek között a kölcsönszerződés és a kezesi szerződések érvényesen létrejöttek, így a felperesek kötelesek megfizetni a kölcsönszerződésből még fennálló tartozásukat.

A felperesek a II.r. alperes viszontkeresetének elutasítását kérték. Az I.r. felperes azért, mert a kölcsönszerződést nem ő írta alá, míg a II., III.r. felperesek szerint nem áll fenn tartozásuk a kölcsönügyletből fakadóan.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében a felperesek keresetét elutasította.

Kötelezte az I-II-III.r. felperest, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a II.r. alperesnek 983.788 forintot, és ennek 2016.július 1.napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű kamatát, valamint az I.r. alperesnek 101.600 forint, míg a II.r. alperesnek 159.000 forint perköltséget.

Megállapította, hogy a le nem rótt 96.000 forint kereseti illetéket az állam viseli, míg a pártfogó ügyvéd díját a II-III.r. felperesek viselik.

Ítéletének jogi indokolása szerint a felperesek keresetét megalapozatlannak, míg a II.r. alperes viszontkeresetét megalapozatlannak ítélte.

Kifejtette, hogy a perbeli jogvita elbírálására az 1959.évi IV.tv. (rPtk.) valamint az 1996.évi CXII.tv. (rHpt.) rendelkezései az irányadók.

Elsődlegesen a kölcsönszerződés létrejöttét vizsgálta, figyelemmel arra, hogy az I.r. felperes állítása szerint a kölcsönszerződést nem ő írta alá.

Az I-II.r. felperesek személyes meghallgatása, a kihallgatott **VD** és **V-néTI** tanúk vallomása alapján arra az álláspontra helyezkedett, hogy a kölcsönszerződést az I.r. felperes írta alá. Rögzítette, az I.r. felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a kölcsönszerződésen nem az ő aláírása szerepel, ennek érdekében igazságügyi írásszakértői szakvélemény beszerzésére lett volna szükség.

Ugyanakkor két írásszakértő egybehangzóan úgy nyilatkozott, hogy a szakértői vizsgálathoz olyan, lehetőleg korabeli kellő számú, spontán aláírás mintát kell a szakértői vizsgálat lefolytatására biztosítani. Az elsőfokú bíróság erről tájékoztatta az I.r. felperest, ő azonban a névaláírást tartalmazó iratokat kioktatás ellenére nem csatolta. Ezért az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az rPp.164.§. /1/ bekezdése alapján őt terhelő bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. Így azt állapította meg, hogy a magánokirati formában rögzített kölcsönszerződés az I.r. felperes, valamint az I.r. alperes között létrejött.

Alaptalannak ítélte a felpereseknek az rPtk.217.§-ának, valamint az rHpt.210.§. /1/ bekezdésének megsértésére, mint érvénytelenségi okra történő hivatkozását is.

A bíróság megállapította, hogy a perbeli kölcsönszerződés az rPtk.217.§./1/ bekezdése és a Hpt.210.§./1/ bekezdésében foglalt előírásoknak megfelel, a felperesek a keresetlevelükhöz maguk csatolták a szerződés magánokiratba foglalt példányát. Az írásbeliség követelménye szempontjából a szerződés érvényes létrejöttéhez szükséges és egyben elegendő a szerződésről készült okirat, amely tartalmazza a felek személyének megjelölését, a szerződés lényeges tartalmi elemeit és a felek, illetve amennyiben a felek képviselőjük útján kötnek szerződést, a képviselők aláírását. A perbeli kölcsönszerződés ezen követelményeket kielégíti, ezért a Ptk. 217. § (1) bekezdésében írt érvénytelenségi ok nem áll fenn.

Az elsőfokú nem találta megalapozottnak a felperesek arra történő hivatkozását, hogy az alperesi jogelőd képviselte jogszerűtlen volt, ezért a kölcsönszerződés érvénytelen.

Az I.r. alperes az ellenkérelméhez becsatolta a jogelődje és a VA Kft közötti 2007. március 30-án kelt ügynöki megállapodást, amelyben a K Zrt meghatalmazta a VA Kft-t, hogy az ajánlott finanszírozási konstrukciókat igénybe venni kívánó ügyfelekkel kapcsolatos, a K Zrt, valamint az ügyfél között létrejövő ügyletek okiratait, így különösen a finanszírozási szerződéseket a K Zrt helyett és nevében aláírja.

A gazdasági társaság szervezeti képviselőjétől származó és cégszerűen aláírt meghatalmazás alapján az ügyleti képviselő szerződést köthet. A perben az nem volt vitatott, hogy az I.r. alperesi jogelőd képviselőjére vonatkozó megbízást is tartalmazó ügynöki szerződést az I.r. alperesi jogelőd arra jogosult képviselője cégszerűen aláírta és ezzel a VA Kft részére ügyleti képviselői jogot létesített. A VA Kft tehát az érintett perbeli kölcsönszerződés és kezesi szerződések megkötése során ügyleti képviselőként eljárhatott, jogosult volt az I.r. alperesi jogelőd nevében az I.r. felperessel kötött kölcsönszerződés aláírására.

Alapítvány hivatkozta a felperesek arra is, hogy a kölcsönszerződés megkötését megelőzően nem volt szó arról, hogy CHF alapú kölcsönt vesznek fel.

A per során az I.r. alperes a 2017. október 10-én kelt beadványához mellékelten becsatolta az I.r. felperes által benyújtott kölcsönkérelem „magánszemélyek adatlapja” című iratot, melynek már a címében szerepel a „kölcsön CHF” megjelölés, továbbá a finanszírozási adatoknál a kölcsön összege, a havi törlesztés összege mind forintban, mind CHF-ben fel van tüntetve. Ezzel egyezően a kölcsönszerződést tartalmazó okirat már a címében rögzíti, hogy a kölcsön devizaneme CHF, továbbá „A kölcsön feltételei” c. 2. pontban egyértelműen közli a kölcsönösszeget CHF-ben és forintban is, csakúgy mint a törlesztőrészlet összegét CHF-ben és forintban. Utalt a bíróság arra is, hogy az I.r. felperes a megkeresett bíróság útján lefolytatott személyes meghallgatása során azt nyilatkozta, a kölcsönszerződés megkötése során úgy merült fel az ő személye, hogy az apósa: a II.r. felperes szövegét, hogy CHF hitelt kell felvennie (Győri Járásbíróság Pk.50.493/2017/4. számú jegyzőkönyvének 2. oldala, 29. szám alatt csatolva az iratokhoz). VD tanú a vallomásaiban részletezte, hogy az árfolyamkockázatról milyen tájékoztatást adott a felpereseknek. Ha nem deviza alapú kölcsön felvétele lett volna a felperes szándéka, erre a tájékoztatásra nyilván nem került volna sor.

Az rPtk. 205/B. § (1) bekezdése szerint az általános szerződési feltétel csak akkor válik a szerződés részévé, ha alkalmazója lehetővé teszi, hogy a másik fél annak tartalmát megismerje, és ha azt a másik fél kifejezetten vagy ráutaló magatartással elfogadta.

A perbeli szerződést illetően a bíróság azért állapította meg, hogy az általános szerződési feltételek a szerződés részévé váltak, mert a felperesek az egyedileg aláírt magánokiratban elismerték, hogy az általános szerződési feltételeket és az üzletszabályzatot megkapták, azokat megismerték, az abban foglaltakat tudomásul vették (2007. május 22-én kelt kölcsönszerződés 7.2. pontja). A kölcsönszerződés megkötését követően az I. és a II.r. felperesek külön megállapodást kötöttek a K Zrt-vel arról, hogy a perbeli kölcsön igénybe vételével megvásárolt gépkocsi üzembentartója a II.r. felperes lesz. Ezt a megállapodásukat 2007. május 29-én foglalták okiratba, melyben az I. és a II.r. felperesek elismerték, hogy a fenti kölcsönszerződést és annak valamennyi mellékletét - ide értve, de nem korlátozva - a hitelező üzletszabályzata és általános szerződési feltételeire is megismerték és az azokban foglaltakat magukra nézve kötelezőnek fogadják el. Ugyanezt erősítette meg tanúkenti kihallgatása során VD, aki a kölcsönszerződés megkötésénél közreműködött, amikor vallomásaiban kitért arra, hogy a kölcsönszerződés aláírásakor a mellékletek is átadásra kerültek az ügyfél részére (Mosonmagyaróvári Járásbíróság Pk.50.065/2017/5. számú jegyzőkönyv 5. oldal, 46. szám alatt csatolva).

Alapítanul hivatkoztak arra a felperesek, hogy az árfolyamkockázatról való tájékoztatás elmaradása, illetve nem megfelelő tartalma miatt az árfolyamváltozás hatásai őket nem terhelhetik és tartozásukat a szerződésben közölt 2,38%-os ügyleti kamattal, 29.314,- Ft-os havi törlesztőrészletben kell visszafizetniük, melynek alapulvételével a szerződéses kötelezettségüket már teljesítették.

A felperesek ezen álláspontja téves. A deviza alapú kölcsönszerződés lényege az, hogy a kölcsön folyósítása és törlesztése forintban történik, de devizában van meghatározva (átszámítva) a kölcsön összege és a törlesztő részlet, vagyis az adós tartozása devizában keletkezik, azaz az ún. kirovó és lerovó pénznem eltér egymástól, a kirovó pénznem deviza, a lerovó pedig forint. A felek a szerződés létrejöttkor a kölcsönösszeg meghatározása során két

módot választhatnak: vagy az érintett devizanemben jelölik meg pontosan,összecszerűen a kölcsön összegét, ebben az esetben a folyósítás időpontjában irányadó árfolyamtól függ, hogy ténylegesen milyen forintösszeg kerül az adós részére átadásra, vagy azt a forintösszeget jelölik meg, amelynek a folyósítás időpontja szerinti árfolyamon az adott devizanemre átszámított összege az adós kirovó pénznemben meghatározott tartozása. Mindkét mód alkalmas a kiírt tartozás egyértelmű meghatározására (6/2013. Polgári jogegységi határozat

III/1. pont). A jelen perben a deviza alapú konstrukcióban történő elszámolás tényét - a fentebb már kifejtettek szerint - a szerződés feltételei címet viselő 2. pont rendelkezései egyértelművé teszik.

Az I.r. felperes személyes előadásából kitűnt, hogy az akarata deviza alapú kölcsönszerződés megkötésére irányult.

A jelen esetben a kölcsön összege, azaz a szerződés tárgya mind devizában, mind pedig forintösszegben meghatározásra került, továbbá szerepel a szerződésben az átszámításnál alkalmazott 148,- Ft-os árfolyam is, amellyel a feltüntetett Ft és CHF összegek egymásnak pontosan megfeleltethetők.

Abban az esetben, ha a szerződés szövegéből és a pénzügyi intézmény által nyújtott tájékoztatásból egyértelműen felismerhető volt az „átlagos fogyasztó" mércéjén keresztül megítélt konkrét fogyasztó számára, hogy az árfolyamkockázat korlátozás nélkül kizárólag őt terheli, és hogy az árfolyam ránézve kedvezőtlen változásának nincs felső határa, a vizsgált kikötés tisztességtelenségét a rPtk.209. § (5) bekezdésében foglaltakra tekintettel nem lehet megállapítani.

Kétségtelen, hogy a szerződéskötés időpontjában hatályos rHpt. 203. § (6) és (7) bekezdésének rendelkezése értelmében a lakossági ügyféllel kötött devizahitel nyújtására irányuló szerződés esetén a pénzügyi intézménynek fel kellett tárnia a szerződéses ügyletben az ügyfelet érintő kockázatot, amelynek tudomásul vételét az ügyfélnek aláírásával kellett igazolnia, a kockázatteltáró nyilatkozatnak tartalmaznia kellett az árfolyamkockázat ismertetését, valamint annak a törlesztő részletre gyakorolt hatását. Tény, hogy a perbeli esetben ilyen külön kockázatteltáró nyilatkozat nem készült. Ez azonban a rHpt. 203. § (6) és (7) bekezdésében foglaltak megsértésére - és ezáltal a rPtk. 200. § (2) bekezdésére - alapítottan nem eredményezi a kölcsönszerződés érvénytelenségét.

A pénzügyi jog körébe tartozó rHpt. hivatkozott rendelkezése azonban a kockázatteltáró nyilatkozat elmaradásához nem fűzte a semmisség jogkövetkezményét. Mindebből következően az árfolyamkockázatról való tájékoztatást nem feltétlenül kell tartalmaznia külön kockázatteltáró nyilatkozatnak, az szerepelhet a szerződésben is, kifejezett tájékoztatás hiányában pedig a szerződés rendelkezései, ill. a szerződéskötéskor szóban kapott tájékoztatás alapján kell vizsgálni, hogy a fogyasztó alappal gondolhatta-e, hogy őt nem terheli árfolyamkockázat, illetve hogy az árfolyam ránézve kedvezőtlen változásának van felső határa.

A bíróság nem találta bizonyítottnak, hogy a felperes a szerződés rendelkezéseitől eltérően olyan tájékoztatást kapott volna az alperes eljáró képviselőjétől, amelyből kiindulva alappal gondolhatta, hogy az árfolyamváltozás nem valós, esetleg nem őt terheli, vagy csak korlátozottan kell azt viselnie.

Az elsőfokú bíróság a II., III.r. felpereseknek a kezességi szerződéssel kapcsolatos keresetét alaptalannak ítélte.

A rPtk. 272. § (1) bekezdése szerint kezességi szerződéssel a kezes arra vállal kötelezettséget, hogy amennyiben a kötelezett nem teljesít, maga fog helyette a jogosultnak teljesíteni. A 274. § (2) bekezdés a) pontja értelmében a kezes nem követelheti, hogy a jogosult a követelést először a kötelezettől hajtsa be (készfizető kezesség), ha a felek így állapodtak meg. A 275. § szerint ha ugyanazért a kötelezettségért egyidejűleg vagy egymásra tekintettel többen vállalnak kezességet, a kezesek kétség esetében egyetemlegesen felelnek.

A II. és III.r. felperesek a kezességvállalásukat az 1952. évi III. törvény (rPp.) 196. § (1) bek. d) pontja szerinti teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt szerződésben vállalták. Ez az okirat így az ellenkező bebizonyításáig teljes bizonyítékul szolgál arra, hogy kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetőleg elfogadta, vagy magára kötelezőnek ismerte el. A perben a II.r. felperes elismerte, hogy az okiratokon az ő, illetve a III.r. felperes aláírása található (12. sz. jegyzőkönyv 4-5. oldal). A per során az I. és a II.r. felperesek egybehangzóan nyilatkozták, hogy eredeti szándékuk szerint a II., III.r. felperesek lettek volna a kölcsönszerződés adósai, ám a K Zrt a jövedelmüket nem találta elegendőnek a kölcsön törlesztéséhez, ezért lett végül az I.r. felperes az adós. Nem fogadható el a II.r. felperes azon előadása, hogy a kezességi szerződésre akkor került az ő és házastársa aláírása, amikor még úgy volt, hogy ők lesznek a kölcsön adósai (ld. 12. jegyzőkönyv 4. oldal), hiszen nyilvánvaló, hogy egyidejűleg nem lehetnek mindketten adósai és kezesei is ugyanannak a szerződésnek.

A perben az I.r. alperes becsatolta a kezességi szerződések megkötését megelőzően kitöltött azon adatlapokat, amelyen a II. és III.r. felperesek közölték személyi adataikat abból a célból, hogy utóbb azok alapján készüljön el a kezességvállalási szerződés. Ezek az okiratok is világosan tartalmazzák, hogy milyen célból kerül sor ezek kitöltésére, továbbá a kezességi szerződések is egyértelműen és világosan tartalmazzák azon kölcsönszerződés adatait, amelynek teljesítéséért a II-III.r. felperesek készfizető kezességet vállaltak. A II.r. felperes által megfogalmazott kétely kapcsán jelzi a bíróság, hogy a kezességi szerződések egyértelműen, nyomtatottan, könnyen beazonosíthatóan tartalmazzák azon kölcsönszerződés főbb paramétereit, amelynek biztosítására megkötettek és csupán a kölcsönszerződés szerződésszáma az, amely kézírással került rávezetésre a kezességi szerződést tartalmazó okira. Mindezekre figyelemmel a bíróság megalapozatlannak találta a II-III.r. felperesek azon állítását, miszerint nem volt szándékuk kezességi szerződést megkötöni.

A bíróság a II.r. felperes viszontkeresetét alaposnak ítélte. A kölcsönszerződés és a kezességi szerződés fent idézett jogszabályi rendelkezései alapján az I.r. felperes mint adós, a II-III.r. felperesek mint egyetemleges készfizető kezesek kötelesek megfizetni az I.r. alperes által a II.r. alperesre engedményezett követelést, amely a kölcsönszerződésből eredően terheli a felpereseket. Viszontkeresetéhez a II.r. felperes egy olyan részletes kimutatást csatolt, amelyben bizonylatszámokkal, a jogcím megnevezésével, összecszerűen bemutatta, hogy milyen címen milyen követelése keletkeztek részben a felmondás előtt, részben a felmondás után az I.r. alperesnek és ezekkel szemben a kölcsönszerződés megkötését követően a I.r. felperes milyen teljesítéseket hajtott végre, ideértve a gépkocsi értékesítéséből keletkezett vételárat is (2017. május 19-én kelt, 38. sz. alatt csatolt beadvány 4-5. o. és A/2-3 mell.). A végül fennmaradó különbözetből

levonta azt az összeget, amely a 2014. évi XL. törvény alapján elvégzett ún. törvényi elszámolás alapján a felperesek javára számolandó el és ezen különbözetnél kisebb összeget jelölt meg viszontkereseti követelésként. Tekintettel arra, hogy a felperesek ezen számítás egyetlen tételét sem vitatták érdemben, a bíróság azt helytállónak fogadta el.

Az elsőfokú ítélet ellen a II-III.r. felperesek fellebbezést nyújtottak be, melyben kérték az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és a kereseti kérelmüknek történő helyt adást.

Fellebbezésük indokolásában elsődlegesen arra hivatkoztak, hogy a szerződés azért érvénytelen, mert az I.r. alperes nem lett volna jogosult megadni az I.r. felperesnek a hitelt, mert még a kereseti igazolása sem került csatolásra.

Hivatkoztak arra is, hogy a perbeli gépjárművet törvénysértő módon értékesítették az alperesek 711.000 forintért. Álláspontjuk szerint a gépjárműnek ettől sokkal magasabb az értéke.

Hangsúlyozták, ők mint kezesek, a kezességi nyilatkozatot nem írták alá. Ezt igazolja, hogy az okiraton tanúként szereplő **T I** egyetlen alkalommal sem volt jelen a megbeszéléseken, az aláírások során.

Előadták, az ő aláírásukat a korábbi okiratokról átmásolták a végleges, a jelen perben felhasznált iratokra. Ezen állításukat alátámasztja, hogy a perben senki nem tudott bemutatni eredeti aláírt szerződéseket.

Változtatlanul azt állították, hogy **VD** nem volt az I.r. alperes képviselője, így nem volt jogosultsága arra, hogy a kölcsönszerződést az I.r. alperes nevében aláírja.

Törvénysértőnek tartották a gépjármű elvitelével kapcsolatos eljárást is.

Az I.r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján, és igényt tartott a felmerült másodfokú perköltség megfizetésére is.

Kifejtette, téves a II-III.r. felperesek azon álláspontja, hogy azért érvénytelen a szerződés, mert az I.r. felperes kereseti igazolása hiányzik. Ilyen érvénytelenségi okot a magánjog nem ismer, ezért a szerződés sem érvénytelen.

Hangsúlyozta a perben a II.r. felperes elismerte, hogy a kezességi nyilatkozaton az ő, illetve a III.r. felperes aláírása található. Így érthetetlen ennek ellenkezőjére történő fellebbezési hivatkozás.

Egyetértett **VD** ügyleti képviselete tekintetében az elsőfokú ítélet 7. oldalán részletezett indokolással.

A II.r. alperes fellebbezési ellenkérelmében szintén az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperesek másodfokú perköltségében történő marasztalását kérte.

Kifejtette, hogy a perbeli adatokból megállapítható, hogy I.r. felperes okmányairól, további munkáltatói, kereseti igazolásáról az autókereskedés munkatársai másolatot készítettek. Ezért rendelkezik II.r. felperes az irat eredeti példányával. Így teljes mértékben megalapozatlan II. és III.r. felperesek fellebbezésében foglalt ezen hivatkozása.

Csatlakozott a II.r. alperes által előadottakhoz, mely szerint a kereseti igazolás hiánya nem tekinthető érvénytelenségi oknak.

Álláspontjuk szerint valótlan a II-III.r. felperesek azon fellebbezési hivatkozása, hogy a kezesi szerződést nem ők írták alá. A felperesek a 2016.november 17-én megtartott tárgyaláson elismerték, hogy a kezesi szerződésen lévő aláírás az övék.

Ezen túlmenően a felperesek az rPp.164.§./1/ bekezdésén alapuló bizonyítási kötelezettségüknek sem tettek eleget, hiszen igazságügyi szakértő kirendelését az aláírásuk tekintetében nem kérték.

Hivatkoztak **VD** tanúvallomásában foglaltakra, amely megerősítette, hogy az adós, illetve a kezesek jelen voltak, mivel ők írták alá a szerződést.

Minden alapot nélkülöz a felperesek azon hivatkozása, hogy **T I** tanú nem volt jelen a szerződések aláírásakor. Kérték figyelembe venni **VD** és **V-né T I** által a 2017.július 4.napján megtartott tárgyaláson előadottakat.

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen állapította meg, hogy a kölcsönszerződés a felek között létrejött, annak érvénytelensége nem állapítható meg.

A képviseleti jog hiánya tekintetében teljes egészében osztotta az elsőfokú bíróságnak az ítélet indokolásában kifejtett jogi álláspontját. A perben megállapított adatok alapján I.r. alperes jogelődje a kölcsönszerződés aláírására ügyleti meghatalmazást adott, ügynöki megállapodás keresetében. A **VA** Kft. tehát mindezek alapján jogosult volt I.r. alperes képviseletében a kölcsönszerződés aláírására.

Az ítéletábra a II-III.r. felperesek fellebbezését az rPp.256/A.§./1/ bekezdésének e/pontja alapján tárgyaláson kívül - a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem korlátai között - bírálta el, és azt az alábbiak szerint alaptalannak ítélte.

Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta, a beszerzett peradatok okszerű mérlegelésével és az irányadó jogszabályok helyes értelmezésével hozta meg érdemi döntését. Az ítéletábra teljes egészében osztotta az elsőfokú bíróság megalapozott jogi álláspontját és az ítélet indokolásában foglaltakat. A fellebbezésben felhozott érvekre figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

Az ítéletábra a II-III.r. felperesek fellebbezési érvelésére figyelemmel elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperesek a gépjármű értéke tekintetében az elsőfokú eljárásban keresetet előterjesztettek-e.

Az 1952.évi III.tv. (rPp.) 247.§./1/ bekezdése kimondja, a másodfokú eljárásban keresetet változtatni nem lehet.

Az elsőfokú eljárás adataiból tényként állapítható meg, hogy a II.r. felperes a személyes meghallgatása során többek között azt adta elő, hogy „a kocsit 711.000 forintért elpocsékolták” (12.jegyzőkönyv 8.oldal). Ugyanakkor az elsőfokú bíróság ugyanezen jegyzőkönyvbe foglalt végzésében többek között felhívta a felpereseket, hogy a jogkövetkezmény levonása körében az összecszerű kérelmüket 15 napon belül terjesszék elő.

Ezután a felperesek az 51.számú iratukban a gépjárműnek az Eurotax katalógus szerinti értékének a megállapítását kérték. A 2017.szeptember 25.napján megtartott tárgyaláson (54.jegyzőkönyv 2.oldal utolsó bekezdés) az elsőfokú bíróság azon kérdésére, hogy a gépkocsi visszavételkori értékével kapcsolatban van-e igényük úgy nyilatkozott a jogi képviselőjük, „megfontoljuk, hogy ezzel kapcsolatosan is kereseti kérelmet terjesztünk elő”.

Ezt követően azonban a felpereseknek kereseti kérelme az összecszerűség tekintetében nem volt.

Ezért az ítéletábra álláspontja szerint, mivel a felperesek az elsőfokú eljárásban a gépjármű értéke tekintetében keresetet nem terjesztettek elő, erre a másodfokú eljárásban már jogi lehetőség nincs. Így érdemben ezt a kérdést az ítéletábra nem vizsgálta.

Alaptalan a felperesek azon fellebbezési érvelése is, hogy a kezességi nyilatkozatot nem ők írták alá.

Az elsőfokú eljárás adatai alapján megállapítható, hogy a II.r. felperes a személyes meghallgatása során a 12.számú jegyzőkönyv 4.oldalán kifejezetten erre irányuló bírói kérdésre elismerte, hogy „igen az én aláírásom ez”. A III.r. felperes aláírása tekintetében is hasonló nyilatkozatot tett.

A II-III.r. felperesek elismerésére figyelemmel az elsőfokú eljárásban az nem képezte vita tárgyát, hogy a kezességi nyilatkozaton lévő aláírások a II-III.r. felperesektől származnak, kizárólag a kölcsönszerződést aláíró I.r. felperes vitatta az aláírása valóságát. Ezért a felperesek elismerésére figyelemmel az elsőfokú bíróságnak bizonyítási eljárást nem kellett lefolytatni, figyelemmel az rPp.163.§./2/ bekezdésére.

Ugyanakkor az rPp.235.§./1/ bekezdés II.fordulata értelmében a fellebbezési eljárásban az új tény állítása nem korlátlan. Erre csak akkor kerülhet sor, ha az új tény az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna.

A fentiekből az is egyértelmű, hogy a II-III.r. felpereseknek már a peres eljárás megindításakor tudomása volt a szerződéskötés körülményeiről, ugyanakkor az elsőfokú eljárásban erre, a fellebbezésükben előadott új tényre nem hivatkoztak. Ellenkezőleg a II.r. felperes elismerte, hogy a kezességi nyilatkozaton lévő aláírás tőle és a feleségétől származik.

Az ítéletábra nem osztotta a II-III.r. felpereseknek a képviseleti jog hiányával kapcsolatos fellebbezési érvelését.

Az ítéletábra teljes egészében egyetért az elsőfokú bíróságnak az ítélet indokolás 7.oldal 2.bekezdésében ezzel kapcsolatban kifejtett részletes és megalapozott jogi álláspontjával, az abban foglaltakat megismételni nem kívánja.

Az ítéletábra a fellebbezési érvelésre figyelemmel kiemeli, a képviseleti jog hiányában kötött szerződés jogi megítélése attól függ, hogy a képviselt személy utóbb jóváhagyja-e a képviseleti jog nélkül eljáró személyt, az un. álképviselő eljárását. Ha nem, a képviselt személy részéről hiányzik a szerződési akarat, ezért a szerződés nem minősül létrejöttnek. Ellenkező esetben azonban úgy kell tekinteni, mintha az álképviselő szabályszerű meghatalmazással járt volna el. A képviselt személy az álképviselő eljárását jóváhagyó nyilatkozatát szóban, írásban, de akár ráutaló magatartással is kifejezésre juttathatja. A képviselt intézmény álképviselő eljárását jóváhagyó magatartásának minősül, ha a nevében aláírt szerződés alapján folyósítja a kölcsönt a szerződő fél részére. A perbeli esetben a folyósítás megtörtént, és a felperesek a fizetési kötelezettségüknek hosszabb időn keresztül eleget tettek. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság a perbe becsatolt iratok alapján helyesen állapította meg, hogy az I.r. alperesi jogelőd képviseletére vonatkozó megbízást is tartalmazó ügynöki szerződést az I.r. alperesi jogelőd arra jogosult képviselője cégszerűen aláírta és ezzel a VA. Kft. részére ügyleti képviseleti jogot létesített. Ezért a VA. Kft. az érintett perbeli kölcsönszerződés és kezési szerződések megkötése során ügyleti képviselőként eljárhatott, így a szerződés nem érvénytelen.

Nem alapos azon felperesi fellebbezési hivatkozás sem, hogy a szerződés érvénytelen, mivel az iratokhoz eredeti kereseti igazolás csatolásra nem került.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában (6.oldal 4-5.bekezdés, 7.oldal 1.bekezdés) részletesen kifejtette jogi álláspontját, hogy a perbeli szerződések miért nem érvénytelenek. Az itt részletezett indokolást az ítéletábra is teljes körűen osztja, azt megismételni nem kívánja.

Helyes az alperesek azon hivatkozása is, hogy a kereseti igazolás hiánya a szerződés semmisségét, érvénytelenségét nem eredményezi. Így alaptalan az erre történő felperesi hivatkozás.

Az ítéletábra mindezen indokok alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az rPp.253.§./2/ bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a II-III.r. felperesek pervesztesek lettek, ezért az ítéletábra az rPp.78.§./1/ bekezdése értelmében őket kötelezte az I. és II.r. alperes felmerült bruttó összegű másodfokú perköltségének a megfizetésére.

A pártfogó ügyvédi díj viselésére vonatkozó rendelkezés az rPp.87.§./2/ bekezdésén alapul.

A II-III.r. felperesek személyes költségmentességben részesültek, ezért a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986/VI.26./IM. rendelet 13.§./1/ bekezdése és 14.§-a szerint az állam viseli.

Győr, 2019.április 11.

Dr.Havasiné dr.Orbán Mária sk.
a tanács elnöke

Dr.Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr.Molnár Andrea sk.
bíró